

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Perjantai 5.7.2019
Aattoseurat klo 18.00
Riitta Muilu

Hyvä ystävä, Nivalaan herättäjäjuhlille kokoontunut seurakansa!

Olet saapunut perille, olet löytänyt matkasi päämäärän! Näin toivon mukaan autosi navigaattori, sydämessäsi asunut kaipuu ja toive kertovat. Olet löytänyt paikkasi seurapenkillä ystävien ja uuden edessä odottavalla mielellä. Minulla ja koko Nivalan herättäjäjuhlien suurella vapaaehtoisjoukolla on ilo toivottaa sinut lämpimästi tervetulleeksi. Olet saapunut perille!

On asioita, jotka jäävät elämäämme puhuttelemaan. Asioita, joihin palaa elämän aikana yhä uudelleen ja uudelleen. Muutamia vuosia sitten työskentelin vielä päiväkodin lapsiryhmässä eläen lasten kanssa päivittäistä arkea. Eräs kohtaaminen pienen tytön kanssa jää ikuisesti mieleeni, ja sen haluan jakaa kanssasi.

Pieni pellavapäinen ja vihreäsilmainen tyttö seisahtui eräänä aamuna viereeni, katsoi iloisesti minua ja sanoi sitten: "Riitta, leikitäänkö, että sinä olet minun äitini?" Vastaa hänelle, että leikitään vain! Silloin hän kipuaa syliini, kietoo kätensä kaulalleni ja painaa nenänpään kaulakuoppaani. Siinä hän tuhisee ja hyrisee hetken ajan, kun häntä heijaa. "Riitta, leikitäänkö, että tää äiti laittaa ruokaa lapselleen." Leikitään vaan, vastaa hänelle, ja menemme leikkikotiin laittamaan hänelle ruokaa. Pian hän kuitenkin pyrkii uuteen leikkiin unohtaen äidin. Kuluu muutama päivä, ja jälleen kuuluu pyyntö: "Riitta, leikitäänkö taas, että sinä olet minun äitini." Leikki jatkuu, sylittely jatkuu, mutta erityisen hyvän ystävän saapuessa päiväkotiin äiti jälleen unohtuu.

Tämän lapsen kanssa käydyn leikin, eletyn hetken kautta ryhdyin miettimään meitä ihmisiä ja elämäämme. Olemmeko kuin pieni lapsi, kun lähestymme Jumalaa. Pyydämmekö häneltä lapsen tavoin: "Leikitäänkö Jumala, että sinä olet minun isäni?" Ja Jumala vastaa "leikitään vaan" antaen meille rakkauttaan, turvaa ja huolenpitoa. Ja meillä on lupa, kun niin tahdomme, pyrkii Hän luotaan meitä kiinnostavien asioiden ja tapahtumien keskelle. Ja sitten jälleen huolten ja kuormien painamana palaamme kysymään, kun tarvitsemme Jumalaa: "Leikitäänkö Jumala taas, että sinä olet minun isäni." Ja armahtava Jumala hymyillen ottaa meidät syliin täyttäen lupaustaan: "Minä olen kaikkien lapsieni Isä."

Jokainen meistä tarvitsee niitä hetkiä, joihin jakaa jonkun kanssa yhdessä jotain aitoa ja tärkeää. Syvimmillään kohtaaminen on jaettua matkaa samassa kokemuksessa ja yhdessä eletyssä hetkessä. Jokaisen kohdalla tulee kuitenkin joskus, jonain päivänä todeksi sanonta: "Tulee päivä, jolloin muistomme ovat meidän omaisuuttamme." Elämämme rakentuu hetkistä, jotka eivät unohdu ja saavat jäädä elämään. Meistä jokaisesta riippuu, millaiset muistijäljet me toisiimme jätämme ja millainen jälki meistä jää elinpiiriimme. Vapahtajan viitoittamalla tiellä luottamus selättää huolet ja pelon, ystävällisyys ja vieraanvaraisuus voittaa itsekkyyden, ja avara armo yllättää luoden tilan

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

sovinnolle ja ystävyydelle. Tällaisten muistijalkien tekijöiksi meidät on luotu. Meidät on kutsuttu, liikkeelle lähtijöiksi, toimijoiksi ja tulevaisuuteen katsojiksi.

Herännäisyydessä on totuttu sanomaan, että ovi on auki tielle päin. On sanat: "minut on rakastettu joukkoon." Monen meistä osa, minunkin osani on tällainen. Sinä riität, sinä kelpaat, sinä et ole yksin! Tällä tiellä me ihmiset tunnistamme ihmisyyden toisissamme, ja tällä yhteisellä tiellä myös Jumala meitä siunaa.

Omat hoitolapseni päiväkodissa kysyivät usein, milloin voi odottaa, että vanhemmat tulevat häntä hakemaan. Sain, että vielä aamupäivällä ei kannata alkaa odottaa, vaan vasta päivälevon ja välipalan jälkeen. Vähän samalla tavalla voi ajatella, että meidän elämässämme aamupäivä on nuoren ja aktiivisen aikuisen elämää, jossa kuolema ja ikävä taivaaseen eivät usein ole ajankohtaisia. Mutta sitten kun tulee iltapäivä ja ilta kajastaa, ikävuosien täytyessä, kun itsekin alkaa väsyä elämään, moni alkaa toivoa, että pääsisi Jumalan luo. Pääsisi perille juhlaan ystävien ja rakkaiden kanssa.

Jumalan lupauksiin luottaen voimme uskoa: "Hän kutsuu ja Hänelle kuulumme." Sitä varten hän on painanut ikuisen elämän kaipauksen meihin jokaiseen. Kun elämän leikki päättyy ja Isä ottaa jälleen lapsensa syliin. Ja sieltä me emme enää kaipaa mitään muuta. Olet perillä! Armollisen Jumalan sylissä! Niin myös tänäkin päivänä, näillä juhlilla ystävien keskellä!